

Dveře

Motto: Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn,
bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. (Jan 10,9)

Šadrak - Daniel Mrózek	Gabriel - Miriam Young	Josef - Roman Klus
Beltšazar - Dominik Biolek	Anděl1 - Marek Toman	Marie2 - Daniela Boroňová
Abednego - Samuel Wewiórka	Anděl2 - Ella Tomanová	Anděl4 - Aneta Adámková
Achašveros - Pavel Tomiczek	Anděl3 – Petr Toman	Anděl5 – Ella Tomanová
Člověk1 – Noe - Jan Tomiczek	Marie1 - Renáta Waclawková	Anděl6 - Matyáš Žuk
Člověk2 – Noe - Šimon Glajcar	Alžběta - Ingrid Matušínská	Anděl7 – Petr Toman
Noe - Michael Theinert	Izák - Samuel Theinert	Hospodský - Jakub Preisler
Hvězda - Hana Černá	Ezau - Jan Biolek	Kluk z Betléma - Kryštof Preisler
Člověk3 - Heidi Biolková	Jákob - Jakub Tomiczek	Kněz - Valerie Tomanová
Vlk - Tobiáš Žuk	Ovce1 - Nela Mrózková	Návštěva1 - Daniel Theinert
Osel - Martin Toman	Ovce2 - Magdaléna Bilanová	Návštěva2 - Noemi Young
Lupič1 - Jan Waclawek	Ovce3 – Petr Tomiczek	Návštěva3 - Jonáš Javorek
Lupič2 - Michal Tomiczek	Ovce4 - Benjamin Biolek	Návštěva4 - Petr Tomiczek
Návštěva 5 – Michal Fikoczek	Návštěva 6 – Agáta Fikoczková	

1 scéna: Mudrci v Persii

Zní hudba z písně „Somebody is knocking at your door“, alchymistická laboratoř, scéně dominují obrovské dveře, na scéně jeden mudrc Beltšazar, píše na papír

Beltšazar: *(mluví sám pro sebe)* Sínus dvě pí ... krát trajektorie lambda ... ró na druhou ... odmocníme a dveře se musí otevřít... *(obrací se ke dveřím ... a zklamaně)*: ne, neotvírají se, ale jak je to možné? proč jsou ty dveře pořád zavřené? Vždyť to musí fungovat.

Šadrak: *(Vstoupí druhý mudrc s knihou v ruce)* Ahoj, Beltšazare...

Beltšazar: *(Mumlá od svých papírů)* Zdar Šadraku

Šadrak: Tak pořád nic?

Beltšazar: Nic. A podívej se ... to je přece cesta, jak ty dveře otevřít...

Šadrak: Ukaž? *(kouká chvíli do papíru)* No, nevím, Beltšazare, nevím... Hele, poslouvej, co jsem objevil já. *(Otevře knihu a předčítá)* „Co rozboří, nikdo nezbuduje, zavře dveře za někým a otevřít je nelze.“ Tohle zapsal nějaký Job

Beltšazar: Počkej, ty si myslíš, že ty dveře nejde otevřít? Dveře jsou tu přece vždycky od toho, aby se jimi vcházelo a vycházelo...

Šadrak: No...některé dveře prostě někdy otevřít nejdou. Pamatuješ si na ten příběh o Noem?

Beltšazar: Myslíš toho člověka, co postavil první loď? Jak pak přišla potopa?

- Šadrak: Ano, přesně to myslím – zavolám učedníka, aby nám to připomenul (*volá do zákulisí*) Achašverosi, pojd' sem!
- Achašveros: (*přijde a pokloní se*) Volal jste mě mistře? Co pro vás můžu udělat?
- Šadrak: Ano, volal. Zajdi do studovny a přines nám svitek z oddělení 42, třetí police z hora a šestý svitek z leva.
- Achašveros: Jak poroučíte mistře - oddělení 42, třetí police z hora a šestý svitek z leva. (*odchází, vzápětí se vrací a podává svitek Šadrakovi*)
- Šadrak: Bud' té lásky a kousek nám přečti a my si to budeme představovat
- Achašveros: (*otevřou se dveře, Achašveros čte, během toho přichází malé děti s obrázky zvířat vedeny Noem a procházejí dveřmi*) Stalo se to šestistého roku Noemova života, sedmnáctého dne druhého měsíce. Noe, jeho synové Sem, Chám a Jáfet, Noemova žena a tři ženy jeho synů vešli onoho dne do archy. Oni i všemožné druhy zvířete, dobytka, havěti lezoucí po zemi i ptactva, všichni ptáci a okřídlení přišli k Noemovi do archy. Z veškerého tvorstva přicházel vždy po jednom páru samec a samice; přišli, jak jim Bůh přikázal. (*počká, dokud všechny zvířata neprojdou dveřmi*) A Hospodin za ním zavřel dveře. (*dveře se zavřou*) Ten den vytryskly všechny prameny veliké propasti a nebeské průduchy se otevřely. Průtrž vod trvala na zemi čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Voda se na zemi mohutně vzdouvala, rychle jí přibývalo a archa plula po vodní hladině.
- Člověk1: (*přiběhne a buší na dveře*) Noe, Noe, otevři nám ty dveře! Jinak se tady utopíme!
- Noe: Je pozdě! Hospodin dveře zavřel a my je už nemůžeme otevřít
- Člověk2: Noe, přece si to nevezmeš na svědomí! Podívej se, kolik nás tu je!
- Noe: Můžete si za to sami! Kolik let jsem vám to říkal, že přijde potopa? Jak dlouho byly dveře otevřené pro vás všechny? Ale vy jste se jenom smáli... já ty dveře otevřít nedokážu! (*Noe a zvířata odcházejí, Achašveros smotá svitek*)
- Šadrak: Achašverosi děkuji ti. Můžeš jít a svitek odnes zpátky na místo. (*Achašveros odchází, Šadrak k Beltšazarovi*) – vidíš? Některé zavřené dveře prostě jen tak otevřít nejde. (*na druhé straně přichází hvězda*)
- Beltšazar: Poslyš, Šadraku, ty nejsi ani trochu zvědavý, co za těmi dveřmi je? Kam se jimi vstupuje?
- Šadrak: Ale jo, asi jsem. Když jsme je tehdy v Betlémě objevili, byl jsem stejně zvědavý a dychtivý jako ty... ale nějak mě to už pustilo. Od té doby, co ty dveře zkoumáme, jsem přišel na to, že je neotevře žádná magie,

žádná matematická formule, nic takového... *(stojí u dveří, prohlíží si je, sáhne na ně, na chvíli se odmlčí...)*

Abednego: *(najednou do řeči i do prostoru vtrhne třetí mudrc s lahví okurek v ruce)* Chlapi, prosím vás, nejde mi to otevřít...

Beltšazar: Abednego! Šadrak tady zrovna rozvíjí svoji filozofii a ty se tady vytáhneš s okurkama!

Abednego: Ale když já jsem na ně dostal takovou chuť...

Šadrak: Dej sem, Abednego... *(bere si láhev okurek a chce ji otevřít, ale nejde to)* no teda... ta drží... jako by to víko drželo něco zevnitř... a to jsem ti chtěl právě říct, Beltšazare, s těmi dveřmi je to stejné, nemůžeme je otevřít, protože je drží něco zevnitř. Teprve až to „něco“ bude chtít, tak se dveře otevrou samy.

Beltšazar: Pěkný pokus, Šadraku, ale koukej, *(vytrhne mu láhev z ruky, vezme nůž, vrazí ho do víčka láhve a pak ji snadno otevře, předá láhev Abednegovi)* Vidíš, můžeš odstranit tlak, který víčko drží zevnitř a láhev je otevřená a já si myslím, že stejné je to s těmi dveřmi...

Abednego: *(Vytáhne si jednu okurku a s labužnickým projevem jí)*. Ty jsou... no to je laskomina... něco podobného jsem nejedl už dlouho... ty se dají srovnat snad... snad jen s těmi okurkami, co jsme kdysi dávno jedli u Jíšaje... pamatujete?

Hvězda: *(nazlobeně)* A už toho mám dost! Já tady žhavím, div že nevyhořím a oni si tam páni učenci klábosí o dveřích a okurkách! A na nebe se nikdo ani nemrkne! Hej vy tam!!! Já jsem tady ... Já na vás svítím!

Abednego: Tam v Judsku, co jsme na naší poslední expedici našli ty dveře. Jíšaj nám pak dal darem na cestu celou bednu těch výborných zavařenin.

Šadrak: Abednego, cos to řekl? Tys na to kápnul. *(Začne listovat v knize)*

Beltšazar: Co je Šadraku? Na co kápnul? Nějak se v tom ztrácím.

Šadrak: Je to přece jasné: To, co otevírá člověku dveře, je dar!

Hvězda: *(nazlobeně)* NE, prostě nikdo se na oblohu ani nepodívá! Musím se nějak ukázat někomu jinému, ať ty rádoby „vzdělance“ na mě upozorní! A hele, támhle zrovna někdo leží *(hvězda hází papírové koule na člověka ležícího na zemi)*

Člověk3: *(leží, lekne se a vyskočí)* Co je? Co se to děje? Zdálo se mi, jako by na mě něco padalo ... odkud? *(dívá se na nebe, uvidí hvězdu a ukazuje na ni)* WOW ... Pane jo... tak tohle je největší hvězda jakou jsem kdy viděl! A jak jasně září – to určitě musí něco znamenat.

Hvězda: *(radostně a ironicky)* no konečně si mě někdo ráčil všimnout!

- Člověk3: Ještě že tady máme tu astronomickou věž. Běžím tam, zeptat se těch moudrých mužů, co by mi mohli o té hvězdě říct (*běží k mudrcům*)
- Šadrak: „A vzejde proutek z pařezu Jíšajova“ ... pamatujete? Ten proutek, on musí být klíč k těm dveřím.
- Člověk3: Učení pánové, vaše vznešenosti! (*mudrci jsou překvapeni*)
- Abednego: Co si to dovolujete?! Takhle sem vpadnout bez ohlášení! Tady jste na akademické půdě! Naše observatoř není žádný holubník!
- Člověk3: Omlouvám se moudří mužové, že vyrušuji (*pokloní se*) Ale, můžete mi prosím říct něco o té velice jasné a obrovské hvězdě, která se dnes objevila na nebi?
- Šadrak: Jaká hvězda? O čem to člověče blábolíte?
- Člověk3: No támhle (*ukazuje na hvězdu*) přeci jste si jí už museli všimnout ne?
- Beltšazar: Máte pravdu! Je to obrovská hvězda ... pro samé bádání nad těmi dveřmi ... a taky po tom vyrušení s okurkami (*podívá se významně na Abednega*) ... jsme úplně zapomněli na náš hlavní vědecký úkol, kterým je pozorování noční oblohy.
- Abednego: (*dívá se na hvězdu dalekohledem, pak předává ostatním*) Ještě, že jste nás na tento opravdu podivuhodný úkaz upozornil, děkujeme vám pane.
- Šadrak: Musíme se podívat do našich map a svitků, co vlastně ta hvězda může znamenat, ale určitě to bude něco velmi významného a důležitého, že se právě teď objevila. (*diskutují polohlasně a ukazují si svitky*)
- Hvězda: Tak to bychom měli, první část mé mise je splněna.... Teď ještě aby ti mudrlanti pochopili, proč jsem byla poslána a vyrazili na cestu směrem za mnou, tam kam je povedu.
- Abednego: Je to neuvěřitelné! Ale myslím, že naprosto jasné! Ta hvězda je znamením pro narození krále!
- Beltšazar: Přesně tak. A nebude to jen tak ledajaký král – bude to osoba mimořádného významu
- Šadrak: Ano, ano – bude to král, jaký tady ještě nikdy nebyl. Rychle vstaňte, je čas si sbalit věci, samozřejmě i dary a jedeme do Judska...
- Beltšazar: Do Judska?
- Šadrak: Naprosto určitě! Hvězda nám jasně ukazuje směr, kam máme jít
- Abednego: Do Judska! Jupí. Jdeme za králem a stavíme se i u Jíšaje, pro okurečky.

Písnička: Svítá 115 Jdou, stále jdou se zprávou

2. scéna: Zvěstování narození

Na scéně pořád jenom dveře a někde opodál něco klohní Marie. Z druhé strany vystupují čtyři andělé, jeden větší a tři menší.

Anděl1: Gabrieli, když já mám strach, ještě nikdy jsem nic takového nedělal...

Gabriel: Neboj, jednou s tím začít musíš, a kromě toho, je to přece naše poslání, otevírat lidem dveře, aby do toho jejich upachtěného života mohlo vstoupit něco nového.

Anděl2: A nebude se Marie taky bát?

Gabriel: To jeden nikdy neví... když se otevírají dveře, lidé na to reagují různě... někteří se bojí a utíkají... a jiní pochopí, že se děje něco mimořádného...

Anděl3: Tak doufám, že Marie bude patřit mezi ty druhé...

Gabriel: Taky doufám... Děcka, my strach mít nemusíme, neseme dobré poselství, nejen Marii, ale celému světu. Mokrát jsme si to nacvičovali, že? Tak víte, co máme dělat... *(přistoupí k Marii)*

Anděl1: Bud' pozdravena *(Marie se vyděšeně otočí)*

Anděl2: Marie *(Marie trochu zděšeně vykřikne)*

Anděl3: Pán s tebou

Anděl2: *(otočí se k staršímu andělovi a šeptem mluví)* Vidíš, bojí se ... já se bála, že se bude bát...

Gabriel: Neboj se Marie, vždyť si našla milost u Boha... *(štouchne do Anděla1, aby pokračoval)*

Anděl1: Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.

Anděl2: Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.

Anděl3: Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce. *(Marie si to udiveně vyslechne a omdlí.)*

Anděl2: Hmm, tak to asi nevyšlo... zažil jsi něco takového někdy, Gabrieli?

Gabriel: To jsem z toho jelen... *(kroutí nad bezvládnou Marií hlavou a pak zpozorní)* Pozor, někdo sem jde, rychle schovejme se... *(andělé se schovají za dveře a na scénu přiběhne Alžběta)*

Alžběta: Marie, Marie, slyšela jsem ránu, co stalo... Marie, vstávej... *(trochu ji propleskne a Marie se probere)*

Marie1: A a a Alžběto... a a a anděl... měla jsem divný sen...

Alžběta: Anděl říkáš... Marie... a co se dělo?... říkal něco ten anděl?

Marie1: Říkal, že počnu a porodím syna... a že... a že bude nazván synem Nejvyššího

Alžběta: Marie, tak to nebyl sen... něco ti povím... Můj muž, Zachariáš, taky říkal, že viděl anděla, taky říkal, že prý budeme mít syna... My a syna v mém věku... no a světe div se... už jsem ve třetím měsíci.

Marie1: To je skvělé, Alžběto, blahopřeji vám oběma. Ale ty jsi vdaná. Co však já? Nežiji s mužem a můj snoubenec Josef, jestli se to splní i mě, tak mě vyžene?

Alžběta: Nestrachuj se... Josef je zbožný muž, určitě pochopí, že vaše dítě je darem shůry. Určitě to ten anděl musel takhle nějak říct, ne?

Marie1: Jestli se mi má stát, jak ten anděl řekl, ať se stane. *(otevře dveře a volá)* Anděli, vyřid' Pánu Bohu, že Mu otevírám dveře svého života, a i když nevím, co za nimi je, tak Mu chci důvěřovat!

Marie1: *(otočí se k Alžbětě)* Ale teď musíme za Josefem a všechno mu to říct... pojd' prosím se mnou.

Alžběta: To víš, že půjdu. *(odběhnou a andělé vylezou ze dveří)*

Anděl1: Teda, to zírám...

Anděl2: vlastně jsme nic moc neudělali a...

Anděl3: Skoro to vypadá, že pochopila?

Gabriel: To víte děti, pro Boha není nic nemožné. Dveře se otevřely a blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.

Písnička: Anděl k panně poslán jest nebo Poslal Bůh anděla

3. scéna: Uzavřený Betlém

Na scéně pořád jenom dveře, Josef a Marie na oslu, přijíždějí do Betléma.

Josef: Tak, konečně, Betlém, mé rodné město, domov mých otců...

Marie2: Uff, jsem tak ráda, že už jsme tady

Osel: Uff, jsem tak rád, že už jsme tady... to byla ale cesta... všude samý prach a kamení... a ta objížďka kolem Jeruzaléma... postavili tam takovou velkou zeď a teď se to musí celé obcházet... naštěstí už jsme tady.

Marie2: Josífku, nezapomněl jsi domluvit to ubytování u sestřenice?

Josef: Marienko, já... já... já na to nezapomněl, ale neřekl jsem ti, že u příbuzných už je plno...

Osel: To jsou věci? Plahočíme se takovou dlouhou cestu a nemáme ani kde hlavu složit. Copak já... mě přivážou někde k plotu a budu tam sám

jak ten kůl v plotě... ale co ona... jen si ji dobře prohlédněte... ona je dva v jednom... však jsem se pod ní taky pěkně prohnul.

Marie2: Josefe, a kde jako budeme bydlet? Vždyť se na mě podívej... nemůžu spát jen tak na ulici...

Josef: Já vím, nezoufej... tady v Betlémě je spousta hostinců a hotelů... určitě si něco najdeme. Podívej, třeba tady... zatlučeme na dveře a někdo nám určitě otevře... *(zatluče na dveře, chvíli nic, zatluče podruhé, rozpačitě se dívá na Marii... po chvíli vyjde hospodský a pořádně si je prohlédne)*

Hospodský: Co tu chcete?

Josef: Dobrý večer, dobrý muži, hledáme nocleh, jsme solventní zákazníci... *(zamává peněženkou)*

Hospodský: *(ještě jednou si prohlédne těhotnou Marii...)* Je mi líto, pane, je obsazeno.

Josef: Ale, pane hostinský, táhneme se zdaleka až sem, do mého rodného města, města mých otců, nenašla by se tam malá světnička?

Hospodský: Jak říkám, je obsazeno, nenašla by se světnička, ani malá. Dům je plný, k prasknutí. Za to může to sčítání. Můžete zkusit štěstí jinde, ale sotva pořídíte, pokud jste si neudělali rezervaci, máte smůlu. Plno. Zavřeno. *(A zmizí.)*

Osel: *(k lidem)* A teď sledujte, co přijde...

Marie2: Josefe, *(začíná klidně, ale záhy se hystericky rozpálí)*, Josefe, koukej něco udělat, když jsi nás tak nezodpovědně vytáhl na tak dlouhou cestu. Já nebudu spát na ulici. Okamžitě zaříd' nějaké ubytování.

Josef: Samozřejmě, Marienko, uklidni se... *(rozpačitě se rozhlíží, objeví se kluk z Betléma)* ... Chlapče, prosím tě, nevíš o nějakém ubytování?

Kluk: V těhle dnech je to tady samý turista, všude je plno... snad... kdyby se vám to nepříčilo... ve chlívku za hospodou je ještě místo... je tam teplo a dveře jsou tam pořád otevřené... tam se nezamyká...

Osel: Ve chlívku... prima, to je lepší než u plotu... tak jdeme... alespoň konečně poznáte, jak si bydlíme my, zvířata.

Písnička: Šel Josef s Marií

4. scéna: Na pastvinách

Na scéně zůstanou dveře. Nyní bude představovat pastvinu s 3 pastýři a 4 ovce. Pastýři vedou ovce, otevřou dveře a vhánějí je do ohrady

Izák: Jen pojd'te, pojd'te – takže tady máme Ráchel, Judit, Sáru, Abígail ...

Jákob: No, ty jsi opravdu dobrý pastýř, který zná všechny svoje ovečky jménem
Ezau: *(k Jákobovi)* Nechápu, jak je Izák pozná, vždyť jsou všechny stejné
Izák: *(poslední vchází vlk a nese ovčí kůži)* ... Stát, ty jsi kdo? Tebe neznám!
Vlk: ovce, ovce
Izák: ne, ne, ne – ty rozhodně nejsi ovce z mého stáda *(sundá ovčí kůži)*
Jákob: To je vlk! *(začne jej bít holí, vlk utíká a vyje)* Táhni ty potvoro pažravá!
Ezau: *(zavírá dveře)* Konečně máme všechny ovečky v bezpečí a můžu zavřít ty dveře do našeho ovčince.
Izák: Brr, to už je zima, jako v prosinci, neměli bychom rozdělat oheň?
Ezau: Dobrý nápad, u ohně je vždycky líp, teplo, trochu světla do té černé noci...
Jákob: Ovečky se taky budou cítit bezpečněji.
Ovce1: Jo, bezpečněji... jenom aby nám nechytila vlna.
Ovce2: Celý den nás ti tři tahali po betlémských pláních,
Ovce3: Tráva je všude zdupaná a vyžraná.
Ovce4: A teď nás tu zavrou... mačkáme se tu jako sardinky.
Ovce2: Udělají si ohýnek a usnou, to znám, a já se zase budu celou noc strachovat... jestli nepřijde vlk.
Ovce3: Nebo lupič
Ovce1: A zavřeli pořádně tu ohradu?
Ezau: Poslyš, Izáku, nezdá se ti, že ty ovce nějak divně bečí?
Izák: Zkontroluj ohradu. Většinou takhle bečí, když necháš otevřená vrata.
Ezau: *(zkontroluje ohradu)*. Je zavřeno.
Ovce2: No, hned jsem klidnější.
Jákob: Tak jsou asi přežraný...
Ovce1: Já ti dám přežraný... nespokojený jsme, je tu zima a tma a vy se tam vyhříváte u ohně v houních po mojí babičce.
Izák: Už je určitě půlnoc, jdeme spát. Takže dobrou!
Jákob: Dobrou noc! *(lehají si)*
Lupič1: *(připlíží se na scénu)* Pst! Opatrně, a hlavně žádné prudké pohyby!
Lupič2: Jak vidím, tak zde je ještě svět v pořádku. Pastýři spí, nikde žádná hlídka. *(mne si ruce)*
Lupič1: Paráda... a určitě nezavřeli vrata do ohrady – tady v horách se přece nekrade, že jo *(zkouší otevřít dveře, ale nejde to)*
Lupič2: Nejde to? Ty dveře jsou zavřené ... tudy cesta nevede
Lupič1: Přelezeme plot? *(rozhlíží se)*
Lupič2: Kámo, to asi nepůjde, já se bojím výšek

Lupič1: OK...tak zbývá poslední možnost – ovce nalákáme k plotu – ještě, že jsem si vzal do ruksaku to seno (*vytahuje seno z ruksaku a láká ovce*)

Lupič2: Ovce, ovce ... no tak vy blbí přežvýkavci

Lupič1: Pojdte sem, máme pro vás skvělou pochoutku

Ovce1: (*přijde k lupičům blíže*) čichám, čichám, že tady něco moc pěkně voní

Lupič2: (*chytí ovci*) tak a mám tě! (*ovce se vysmekne a začne šíleně bečet a pobíhat, postupně se přidají všechny ovce*)

Ovce1: béééé, pomóc, bééé, lupiči, bééé

Ovce2: béééé, pomóc, bééé, lupiči, bééé

Ovce3: béééé, pomóc, bééé, lupiči, bééé

Ovce4: béééé, pomóc, bééé, lupiči, bééé (*rozsvítí se světlo*)

Lupič1: a jéje, musíme zmizet

Lupič2: zachraň se kdo můžeš, utíkej

Ezau: Izáku, co se to děje? (*přicházejí andělé, pastýři se leknou a uskočí na stranu*)

Anděl4: Začneme jako vždycky... zklidněním situace, jo?

Anděl5: Dobrý nápad: Takže: Nebojte se!

Anděl6: Hle, zvěstujeme vám velikou radost,

Anděl7: která bude pro všecken lid.

Anděl4: Dnes se vám narodil Spasitel,

Anděl5: Kristus Pán

Anděl6: v městě Davidově.

Anděl7: A toto vám bude znamením:

Anděl4: Naleznete děťátko v plenkách,

Anděl5: položené do jeslí.

Izák: Spasitel? Zachránce? V plenkách?

Jákob: Do jeslí, říkáte?

Ezau: No to musíme vidět.

Anděl4: Tak už utíkejte. (*pastýři odcházejí a andělé za nimi volají*)

Anděl5: My vám ty ovečky tady pohlídáme.

Ovce2: Hele, nenecháme se tu přece hlídat anděly.

Ovce1: Já chci taky vidět Spasitele, třeba je to něco, co se dá spást.

Anděl4: Ať jdou všichni... alespoň tam bude veseleji. (*volají za nimi*)

Anděl5: Sláva na výsostech Bohu...

Anděl6: a na zemi pokoj mezi lidmi.

Anděl7: Bůh v nich má zalíbení. (*s odstupem a pro sebe*) Alespoň to říkal.

Písnička: Kam pak to spěcháte pastýřové

5. scéna: Ve chlévě

Na scéně Marie, Josef, osel, jesličky a dveře.

- Josef: *(otevře dveře naplno)* Je to kluk! Je to kluk! Já mám takovou radost. Děkuju, Pane Bože, děkuju Marie, děkuju oslíku.
- Marie2: Josefe, přestaň bláznit, a zavři raději dveře.
- Josef: Ale Marie, chci svoji radost vykřičet do světa!
(na scénu vstoupí pastýři a za nimi ovce)
- Izák: Dobrý večer, slyšeli jsme, že se tu narodil Spasitel.
- Ezau: A tak jsme se na něj přišli podívat.
- Osel: Ahoj ovce.
- Ovce1: Ahoj oslíku, prý tu máte něco na spasení?
- Osel: Ano, Spasitele... mrkněte se do jeslí. *(ovce přistoupí k jeslím)*
- Ovce2: Jé, ten je roztomilej, k sežráním...
- Marie2: Jak jste nás našli?
- Izák: No, andělé povídali.
- Ezau: A řekli, kam máme jít.
- Jákob: Dveře byly otevřené, tak jsme si dovolili vstoupit.
- Josef: Pojdte se podívat, hoši pastýřský, je to kluk jako buk. Já mám takovou radost. *(pastýři okukují jesle a vcházejí mudrcové)*
- Abednego: *(s lahví okurek v ruce)* Škoda, že se Jíšajovi letos tolik neurodilo, za to mohly ty povodně, ale tu trošku, kterou zachránil, naložil opět výtečně.
- Šadrak: A jsme tady. Tady to musí být. Hvězda nás dovedla až sem. Dar... výhonek... otevřené dveře... Už to chápeš, Běltšazare?
- Běltšazar: Jasně, dveře se otevírají, když člověk přijímá Boží dar. Takže ani jenom zevnitř, ani jenom zvenku... je to taková spolupráce.
- Šadrak: Zásadní spolupráce. Je to nejen lidská zvědavost... *(vejdou kluk z Betléma, hostinský, kněz)* podívejte i tihle sem přišli, a to je dobře
- Hostinský: No koukám, co se tu srocuje lidí... tak to jdu omrknout
- Kluk: ... jéé děcko! To je hezké
- Kněz: K lidské zvědavosti se přidává i Boží pozvání. To nabízí dar, dar nové cesty, dar spasení a přijetí tohoto daru otevírá dveře. *(Dveřmi přicházejí návštěvníci a všichni ostatní herci)*

Návštěva1: Správně - dveře mají být otevřené, těmi dveřmi k vám lidem, chce vstoupit tento Boží dar.

Návštěva2: Lidi občas kopají do otevřených dveří.

Návštěva3: A taky je občas zabouchnou

Návštěva4: Nebo se snaží ukrýt a zamknout do komůrky svého srdce

Návštěva5: Někdy mají strach, že za dveřmi může čekat něco zlého

Návštěva6: Nebo se stydí, že nemají doma uklizeno

Kněz: Ale Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy, aby tloukl na naše uzamčené dveře, aby je otevřel ... Však o něm jednou napíše: Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.

Ovce1: Pastvu? Tak to je i pro nás?

Kněz: Jasně ovečky, i pro tebe oslíku, pro vás všechny lidi, vám všem se narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. A klepe na vaše dveře, na dveře vašeho srdce a chce být s vámi.

Písnička: Somebody's knocking at your door